

Wauw! – Column

door Madelon

“Wauw, dit is spannender dan gedacht. Vertellen over je privé leven en iedereen kan dat lezen...ja duh dat is de bedoeling toch van een blog? Ja dat klopt, maar toch is het best een spannend idee dat iedereen het leest én er wat van vindt..

Om te beginnen; ik ben Madelon, wonend in het oosten van het land met mijn vriend, zoontje van 4 en onze Duitse herder.

In 2002 heb ik mijn diploma

onderwijsassistent behaald en ben ik aan de slag gegaan in het speciaal onderwijs.

Eind 2007 ging ik op mezelf wonen en na een half jaar daar gewoond te hebben, leerde ik

mijn vriend kennen. Een jaar later trok ik bij hem in en zo kon ons avontuur beginnen.

Helaas werd dat een iets ander avontuur dan we beiden voor ogen hadden.

Tweede Paasdag 2010, we zaten rustig aan ons paasontbijt toen ik uit het niets enorm begon te duizelen. Geen enkel beeld was normaal. Ik zeg tegenwoordig nog wel eens “Villa Volta in de Efteling is er niks bij”.

Het bleek een ontsteking op mijn evenwichtsorgaan, konden ze niks aan doen en moest vanzelf weer over gaan...en daar zit de

clou van het hele verhaal...het ging niet over...

Ja, oké de heftigheid veranderde, maar helemaal duizelvrij ben ik sindsdien nooit meer geweest. Nooit? Nee nooit... Eerlijk is eerlijk, de ene dag is erger dan de andere, maar het gevoel van constant op een boot staan, dronken zijn, het gevoel dat je krijgt als je dat spelletje waarbij je 10 rondjes om een pion of iets dergelijks moet draaien, uit de achtbaan komt, uit de draaimolen komt en ga zo maar door, is nooit meer weg gegaan.

De afgelopen jaren ben ik een kei geweest in het verbergen van de klachten voor de buitenwereld. Artsen wisten niet waar het vandaan kwam en dus werd het op psychisch gegooid. Ga maar naar een therapeut en ga daar maar eens praten, er zal vast veel onverwerkte emoties zitten. Want tja, een verleden had ik wel van veel pesten en dat gaat je niet in de koude kleren zitten uiteraard. Maar ook die gesprekken bij de psycholoog hielpen niet. En maar weer terug naar de huisarts, die het ook niet meer wist.

Uiteindelijk heb ik in de afgelopen 8 jaar verschillende artsen en therapeuten gezien waaronder een KNO-arts en neuroloog (die werkten samen op de duizeligheidspoli in het ziekenhuis en zij concludeerden restverschijnselen van de ontsteking die ik net had gehad en dat zou nog weg trekken), drie psychologen, een nei-therapeut, massage-therapeut, acupuncturist, slaapcoach, praktijkondersteuner, natuurgeneeskundige arts, medium en fysiotherapeut, maar mijn duizeligheid is er niet om veranderd.

Helaas...had het er graag voor over gehad. Ondertussen raakten ook mensen in mijn omgeving achterdochtig, want tja op het oog zie je niks aan me. Ik loop redelijk normaal, kan fietsen, kan mijn zoontje optillen en met hem dansen, ik sta gezellig te praten op het schoolplein....stelt ze zich niet gewoon aan? En tja, dat ging ik op een gegeven moment zelf ook geloven waardoor ik maar niet meer zei dat ik duizelig was en alles maar gewoon deed.

Met alle gevolgen van dien. Januari 2018 kwam ik weer thuis te zitten (we hebben inmiddels uitgerekend dat ik van de 8,5 jaar duizelig ik er 4 van in de ziektewet had gezeten door deze klachten).

Ik kon alleen nog maar huilen en de wereld ging alle kanten op. Uiteindelijk kreeg ik een gesprek met de arbeidsdeskundige, want tja weer ziek... het houdt een keertje op natuurlijk.

Gelukkig nam deze man mij uiterst serieus en hij gaf aan dat hij in zijn hele loopbaan nog nooit iemand met duizeligheid had gesproken waarbij het puur psychisch zou zijn.

Hij adviseerde mij om mijn ogen eens goed te laten controleren en een second opinion aan te vragen. Dat heb ik gedaan en in mei 2018 kwamen we er in Utrecht eindelijk achter dat ik me die ruim 8 jaar niet had aangesteld. Er was een serieuze medische oorzaak. Mijn beide evenwichtsorganen zijn blijvend beschadigd, door de ontsteking en daar zal ik mee moeten leren leven.

Hoe? Geen idee. In die zoektocht zal ik jullie meenemen.

Ook hoop ik tegelijkertijd dat ik voor wat herkenning kan zorgen, een gevoel dat je niet de enige bent en wie weet kan ik ook nog mensen inspireren of motiveren.